

יומן מסע
טל שמידט

אימא
זה שוורה
את זה!

יומן מסע

ראשית היריון

אלול ה'תשפ"ג-מרחשוון ה'תשפ"ד

א' זאלו הישגים

בבקשה מאיתנו
אם אפשר לבקש,
שלא נשפוט.
אף אחד.
כל אחד והמסע שלו,
כל אחד והניסיונות שלו.
בבקשה, שלא נשפוט,
גם לא אותי.
אפילו שמבחוץ נראה שקרסתי מעומס,
לא,
לא קרסתי מעומס.
לא קרסתי כי לא הקשבתי לעצמי.
גם זה לא,
האשפוזים התכופים לא קשורים לעומס,
הם חלק ממסע שאני בתוכו כבר יותר ממה שאתם יודעים בכפל
כפליים.
יצאתי למסע להביא נשמה לעולם, והגוף שלי מתכונן...
המסע הזה מצריך אשפוזים ובדיקות,
ובבקשה, אל תשפוט,
לא, זה לא מקריסה, זה מבנייה!!
בניית נשמה בעולם.
ה' יתברך בונה את הנפש שלי דרך הכאב. ככה הוא בחר.
לפני המסע הזה, עברתי מסע פנימי עמוק עמוק,
של אמונה שאני בידיים שלך, ריבונו של עולם.
וכל מה שיקרה לי - נתון רק בידיים שלך.
שום אדם בעולם לא יכול לעזור לי. רק אתה יכול.
גם שום תהליך פנימי או חיצוני שאעבור לא יקבעו את המסע שלי
בדרך להוריד לעולם את הנשמה שמחכה לרדת דרכי.
רק אתה, אבא.
אין עוד מלבדך.

המסע ההוא הביא אותי לנקודה
שהייתה בה בהירות, בהירות של אמונה ואהבה,
שלא סתרה את המסע הטכני של ההשתדלות
ועשיית כל מה שאפשר
כדי שההיריון הזה יהיה אחר מאלו שהיו לפניו.
בכל ההריונות הקודמים סבלתי ממחלת היריון -
היפראמזיס גרבידרום, הקאות יתר בהיריון,
הייתי תלויה בין שמיים לארץ, בין ליטר נזלים לעוד דקירה
להכניס וריד.
רק אז - יצאנו למסע הזה.
ומה מתנגן לי בראש בימים ובלילות?
"רְבוֹן הָעוֹלָמִים, יְדַעְתִּי כִּי הִנְנִי בְיַדְךָ לְבַד..."
איזה מזל שאני לא בידיים ובמחשבות של בני האדם,
אם הם רוצים - שימשיכו לשפוט,
בתקווה שלי זה לא ישנה שום דבר. שזה לא ישפיע עליי.
לי יש רק שופט אחד,
ורק לפניו אני צריכה, וגם רוצה,
לתת את הדין - ריבונו של עולם.
זה לא התפקיד של העולם לדעת הכול.
אז מוטב שלא נשפוט אף אחד.
פשוט - לא.

הַנְּי בִּזְדָּה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים,
יִדְעָתִי כִּי הַנְּי בִּזְדָּה לְבַד
כְּחֹמֶר בְּיַד הַיּוֹצֵר.
וְאִם גַּם אֶתְאַמֵּץ בְּעֲצוֹת וְתַחֲבֹלוֹת,
וְכָל יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל יַעֲמְדוּ לִימִינִי
לְהוֹשִׁיעַנִי וְלִסְמֹךְ נַפְשִׁי,
מִבְּלַעֲדִי אֶזְדָּה וְעֶזְרָתְךָ, אֵין עֶזְרָה וַיִּשׁוּעָה.

ר' מאיר הלוי מאפטא זצ"ל

ז' זאלו היגש"ג

פיזית... חולשה מטורפת.
סמרטוטה נשארת סמרטוטה,
גם אחרי שעה וחצי של שינה בצוהריים.
הבטן שלי נקרעת.
מרגישה על סף עילפון.

ח' זאלו היגש"ג

אני חייבת לשמור על עצמי,
עוד יותר.
זקוקה לחיבוק.
יש לי בחילה איומה.
אני על הקצה...
כמו אתמול...

י' זאלו היגש"ג

לילה. שקט.
רק הגדולים עוד ערים,
שומעים אותי שוב ושוב נקרעת על האסלה...
אני יוצאת.
לנשום אוויר.
עד להקאה הבאה.
ואז,
בלי שום הכנה מראש, הודיה (בת 9 וחצי!) אומרת לי:
"אימא, אל תיעלבי, טוב? אבל נראה לי שאת צריכה ללכת לרופאה.
תגידי לה שהבת שלך אמרה שאת בהיריון. בטוח.
את לא מפסיקה להקיא!"

אני בהלם.

עדיין מחזיקה בכיסא כדי לא ליפול מהסחרחרות של ההקאה, ומכפילה את כוח האחיזה שלי כדי לא ליפול מהדברים שאמרה לי, מהתפיסה החדה שלה.

היא חושבת רגע קצר וממשיכה: "אימא, כדאי שאני אבוא איתך לרופאה. אם היא תגיד שאת לא בהיריון, את תצאי החוצה ותבכי, נכון? כל כך הרבה התפללת וחיכית להיריון. אז אני חייבת לבוא איתך. אם זה יקרה והרופאה תגיד שאת לא בהיריון - אני אהיה שם ואחבק אותך בחוץ".

הלם. טוב.

איזו רגישות.

הילדונת הזאת, שרק לפני כמה שבועות אמרה לי שהיא התייאשה מלהתפלל שיהיה לנו עוד תינוק כי מתניה אחיה הקטן תכף יהיה בן 5, רגישה כל כך לכאב שלי.

תודה, ה' יתברך. הילדים שלי **שווים את זה**.

אמרתי להודיה שאקבע תור ואעדכן אותה. ממילא עדיין אין דופק, אז חבל שאאשר לה את קיום ההיריון כבר מעכשיו. ובתוכי, אני יודעת, שעוד כמה ימים יחלפו וכל הילדים כבר ידעו. בסדר.

אני מסכימה.

וכך היה. בחסד ה' היה דופק לעובר, ובאותו היום סיפרנו לכל הילדים, שכבר התחילו לדבר ביניהם ש"אימא חולה מאוד, ואולי עוד מעט היא תמות מרוב הקאות..."

כן, כל הילדים שלנו ידעו לפני ההורים שלנו. אי אפשר היה להסתיר מהם. הם ניחשו לבד.

חכמים שלנו. ולהורים שלנו? סיפרנו באותו היום, שתהיה לנו עוד תמיכה - להחזיק את המשפחה.

י"א זאלו היגש"ג

אני חלשה ברמות שאין דברים כאלו.
אפס כוח, כוח לנשום.
חבל שלילדים אין רישיון נהיגה:
אם אני לא שם בשבילם,
שיהיה להם איזה שהוא מענה,
לפחות.
שיוכלו לדאוג לעצמם,
כי אני לא יכולה לדאוג להם.

י"ב זאלו היגש"ג

אני סמרטוט שמתאמץ לתת לעם ישראל כוח - כוח שאין לו...
יש הקאות גיהנום,
ויש הקאות כף הקלע.
כף הקלע הייתה עכשיו.
מה זה הניסיון הזה???
ה', ברור לי שאתה אוהב אותי,
ככה, בדיוק.
אני חלשה ברמות שאין דברים כאלו...
אפס כוח, אפס כוח לנשום,
זקוקה לחיבוק...
יש לי בחילה איומה.
אני על הקצה... כמו אתמול....
אם היו לי ייסורי מצפון משום שישנתי 9 שעות - הם נמחקו מזמן.
אני חייבת לשמור על עצמי פי 10.
סמרטוטה נשארתי סמרטוטה
גם אחרי שעה וחצי של שינה.
הבטן שלי נקרעת.
אני מרגישה על סף עילפון...

י"ג באדר ה'תשפ"ג

שבוע שביעי.

היריון שביעי.

ילד שביעי.

ארבעה כאן, שניים בשמיים, ואחד גדל בתוכי, בינתיים.

משפחה לתפארת.

חוגגים בטרם עירו ראשון,

והלואי אחרון...

ברחתי לבד משבע ברכות של אחי הקטן...

איזה תאריך מיוחד:

הילולת הבן איש חי הצדיק, מלך ההיפראמזיס.

אולי הוא היה היחיד בעולם

שהבין באמת... אישה בהיריון.

כל מילה שלו - מדויקת.

זוכרת את המילים שלו בכל נים מנימי גופי ונפשי.

טבע האישה בהריונה
למאוס כל מאכל
מסיבת החמימות שבקרבה
הנוצרת מכוח בישול הדברים הנחוצים
להשלמת העובר...
וכן האישה בהריונה תקיא
וההקאה טובה מאוד לעובר
וככל שתקיא יותר יועיל מאוד לוולד
שיצא נקי וטהור
אבל טבע ההקאה הזה
אינו בשווה אצל הנשים.
הבן איש חי, "חוקי הנשים", פרק נז
